
sunnuntai, toukokuu 04, 2008

Mulla kauas menolippu on...

Auringon hemmottelu pitkänä viikonloppuna on tehnyt olosta juhlaa. Huomenna juhla jatkuu... Valitettavasti juhloseura vain vähenee, mutta eiköhän me tyttären kanssa hyvä reissu tehdä. On vaikea tietää miten varautua... Yritän bloggailla sieltä kaukaa...

klo 22:40:00

tiistai, toukokuu 06, 2008

Pakomatkan alku

Aamuyöstä Suomen aikaa tultiin perille. Finnairin business-luokka on nyt koettu. Päätettiin ettei tästä lähtien muuta käytetäkään kuin sitä, oli se sen verran hulpeaa.

klo 10:19:00

Huippujuttu

Visa-kortilla kerätyt Finnairin plussapisteet käytettiin mannertenvälisen lennon matkustusluokan korotukseen, ja kyllä kannatti! Kolmen ruokalajin päivällinen oikeista astioista ja hyvät vuosikertaviinit (mm. Joseph Perrierin vintage (2000) shampanja tekivät matkustamisesta juhlaa. Parasta oli että aamuyöhön kestänyt matka voitiin nukkua vakaatasoon aukeavissa isoissa tuoleissa. Saara ei kylläkään malttanut juuri nukkua: katsoi DVD:itä elokuvia mutta minä nukuin melkein neljä tuntia. Hyvä.

Paikallista aikaa klo 7.00 laskeuduimme vuonna 2004 valmistuneelle komealle lentokentälle. Satoi.

Holiday Inn, johon majoituimme on niin keskellä kaupunkia kuin vain voi. Iso tilava huone ei meitä kauaa pidätellyt, vaan lähdimme tutustumaan ympäristöön. Sadekin kun oli jo lakannut. Lämmintä (+ 22 C) mutta pilvistä. Kulttuuriero – shokkikin! – melkoinen.

Lounasta ei varsinaisesti ollut tarkoitus syödä, mutta kun menimme ”vain jotain pientä huikopalaa haukataksemme” tulimme tilanneeksi munakoisoa ja scampeja portugalilaisittain melkoiset annokset. Jälkkäriksi tuotiin vielä herkullisia hedelmäpaloja. Huikeat 11 euroa yhteensä. Käsin rapuja kuoriessani ja muutenkin saimme paikallisilta melkoisen määrän ihmetteleviä katseita. Tuijottivat suorastaan.

Nyt kun ruokalepo on pidetty ja matkaseuranikin tunteroisena nukkunut lähdemme katsastamaan hotellin katolla olevan uima-altaan ja sitten taas tutustumaan tähän uuteen maahan (minulle 38. maa!).

klo 16:00

keskiviikko, toukokuu 07, 2008

Hämmästyttää, kummastuttaa .. suurta kulkijaa

Ilta käveleskeltiin, paikallinen rotuaari täynnä väkeä ja me. Erilaiset. Kyllä meitä katsellaankin. Kaikki kaupat täynnä vaatteita Saaran kokoisille ihmisille, tai pienemmille - ei minulle.

Kummallista täällä on että jokaisella tuotteella on oma katunsa. On katu, jossa myydään vaakoja ja decante-reita ja kaikkea mikä liittyy mittaamiseen. On katu, jolla myydään pelkästään urheilukilpailujen palkintoja, urheiluseurojen viirejä ja kunniakirjoja, on katu, jolla myydään pelkästään kelloja. Feikkikelloja. Ostimme molemmille kellot; Saaralla toimii vielä, minulla ei. Maksoivat kaksi euroa kappale. Katu jossa myytiin lemmikkejä, Elmerille terveiset – et tiedä millaisissa oloissa serkkusi täällä ovat! Siis kilpikonnien poikasia puolenkymmentä samassa pesuvadissa, vieressä häkillinen kissanpentuja ja valmiiksi pussitettuja akvaariokaloja. Huh! Täällä on katu jossa myydään kymmenessä eri liikkeessä pelkästään joulukoristeita. Katu, jossa myydään pelkästään sukia, ja mitä kaikkea vielä ...

Kadut ovat siistejä, liekö täällä roskittaminen sakotettava teko? Edes tupakantumppeja ei näy, ei vaikka täällä tupakoidaan paljon. No me käveltiin, paljon.

Ja kahdeksan jälkeen taksilla hotellille, peräti 1,5 euroa vaikka taksari ajoi monta kilometriä pieleen ennen kuin ymmärsi mihin suuntaan pitäisi mennä. Läheisessä pienessä ruokapaikassa kävimme iltapalalla. Hyvää, kevyttä, mutta kuinka paljon ruoan kanssa kaipasinkaan lasillista hyvää kuohuviiniä tai Alsacen valkkaria. Ruoan jälkeen emme kaivanneet kuin unta!

Saara nukkui kellon ympäri, minä en ihan, mutta nyt on jetlag hoideltu. Kuntosali joka eilen käytiin tarkistamassa oli aina hienempi kuin Toppilan Kunnanpaikka mutta koska kotonakin pääsen aamuisin salille skippasin sen ja nautin aamu-uinnista miljoonakaupungin katolla. Muita ei hotellin altaalla näkynyt. Muutamia työsähköposteja ja sitten jumaliselle aamiaiselle. Pelkästään tuoreilla ananaksilla olisi voinut vatsansa täyttää, olivat ne niin hyviä. Mutta maistoimme toki paikallisiakin erikoisuuksia, tietämättä yhtään mitä söimme. Niin paljon erilaisia makeita leipomuksia oli myös tyrkyllä, että molemmat ajattelimme välittömästi että Tomppakin viihtyisi. ;)

Kun ei kerran vielääkään paistanut otimme hotellin edestä taksin ja suuntasimme kohti opaskirjoista bongattua ostosparatiisia. Maisemat matkalla sinne, samoin liikkeet ”ostarissa” olivat jotain aivan muuta kuin mihin lähikadun, vanhan kaupungin kujilla eilen illalla näimme. Emme koskaan ole olleet niin valtavassa ostosparatiisissa, kahdeksan kerrosta liikkeitä. Kaikkea oli. Ei feikkiä ja sekundaä mutta ei myöskään maailman merkkejä,

joita niitä olisi kuulemma ollut vieressä tämän maan suurimmassa ostarissa jossa on kuulemma myös elokuvateattereita, suihkulähteitä, vesiputouksia, luistinrata. Löysimme molemmille kesävaatteita (täällä on jo nyt kesävaate-alet, ja kun lähtöhintakaan ei ole mitenkään huikea, ei rahaa juuri palanut). Kolme tuntia oli meille riittämiin. Alkoi ahistaa, joten taas taksiin ja takaisin hotelliin.

Sinistä taivasta pilkkotti kosteuden ja saastekerroksen läpi joten ei muuta kuin altaalle.

Saasteista ja liikenteestä onkin kerrottava, että vaikka tämä miljoonakaupunki onkin, ei täällä ole sellaista pakokaasua ja muuta katkua kuin esimerkiksi Milanossa tai Pietarissa. Ja liikennettä on yllättävänkin vähän, ja se sujuu tavattoman hiljaisesti. Pyöräilijät joita niitäkin on paljon, niin kuin täällä kaikkea, ja jalankulkijat täytävät ajoratoja ja ylittävät teitä ja risteyskiä vähän miten sattuu mutta silti tööttäykset ovat vähissä. ja silti homma sujuu.

Lounas tuli kuitattua taas mehubaarissa (kuinka erilaista täällä matkailu Saaran kanssa onkaan kuin pehtoorin kanssa Italiassa! Ei syödä joka välissä jotain pientä eikä viiniä ole missään tarjolla. Nyt onkin hankkiuduttava jonnekin paikalliseen ravintolaan syömään. Täällä illallisaika on Suomen kaltainen, noin klo 17 – 20 (sen jälkeen kuulemma ei edes tahdo saada ruokaa...) Tänään emme edes voisi mennä myöhemmin syömään sillä kuuden aikoihin lähdemme jokilaivaristeilylle.

Aika menee niin nopeaan. Tässä iässä.

klo 11:52

torstai, toukokuu 08, 2008

Viimeinen päivä suurkaupungin sykkeessä

Jokilaivaristeily Helmijoella oli mitoitettu turhan pitkävetiseksi. Eilinen ilta meni siihen kokonaan. Oli siellä upean näköistä, valtavan pilvenpiirtäjät valaistu toinen toistaan hienommin, ja joen rantaviivakin, mutta olisi ajeluun riittänyt tuntikin.

Nyt ollaan lähdössä kaupunkiseitterille. Koko päiväksi. Sen piti alun perin olla jo eilen, mutta kun olympia-soihtu kulki läpi kaupungin oli kiertoajelu peruttu. Eikä turhaan, kyllä soihtu keräsi katujen varsille varmaan satojatuhansia ihmisiä.

Näihin kuviin, näihin tunnelmiin, iltapostaukseen asti.

Saitterilta

Kahdeksan tuntia. Bussissa ja kävellen. Ei satanut, vaikka säätiedustus oli niin uhannut. Oli yli + 30 C. Pilvistä ja paistetta ja oli kuuma! Temppele, silkkikauppa (murmelille löytyi äitienpäivälahja!), museo, markkinat, lounas, puisto...Puisto, jossa pelattiin jalkasulkapalloa ja jossa oli tanssit!

Lounaalla syötiin kaikenlaista hyvää, pöytäseurueessa (matkalla olevat tuntuvat kaikki olleen enemmän tai vähemmän eksoottisissa matkakohteissa, siis ei mitään Kanarian-kävijöitä nämä) vain pohdittiin sitä yhtä annosta, ettei se sitten vain ollut käärmettä!

Tutustuttiin hautaan ajalta 130 eaa. Kuningas Zhao Moon hauta. Kuningas oli haudattu yli tuhannen arvoesineensä ja tykötarpeensa kanssa. Jalkavaimot ja keittiöhenkilökunta mukaan lukien. Kaikki muut elävinä – tietty. Hienoja arvoesineitä oli nuorena kuolleella hallitsijalla mukanaan. Tuli mieleen – heh! siirtomaapolitiikasta gradunsa tehneelle – että onhan sitä Euroopan ulkopuolellakin vanhaa korkeakulttuuria. Vanhempaa ja korkeampaa? kuin Euroopassa?

Kuuden Banyapuun temppele oli vaikuttava. Palaan siihen(kin) kunhan saamme sulateltua päivän antia...

Kierroksen jälkeen altaalle tunniksi. Siellä monia eurooppalaisia pariskuntia jotka ovat tulleet tänne hakemaan adoptiolapsen. Heitä katsellessa, saatuaani oman esikoiseni matkaseurakseni, mietin kaikenlaista... Adoptioperheitä on aamiaisellakin, ja pienet aasialaislapset ”ulisevat” kuin hädässä olevat eläimet, tai ovat iloisia. Heitä on monia. Mietin kaikenlaista.

Hotellimme ikkunasta näkymä on vähän ankea joten päätimmekin huomenna vaihtaa maisemaa, ja matka jatkuu uuteen kohteeseen. Jos blogin lukijoista joku arvasikin, että Guangzhoussa (eli suomeksi?) on nämä viikon alkupäivät vietetty niin mihin huomenna aamulla varhain lähdemmekään?

perjantai, toukokuu 09, 2008

9.5.

Mietin tuossa päivällä miksi käytän aamuisin aikaa tukan föönaamiseen. Shampoo, hoitoaine, muotovaahdo, tasoittelugeeli ja lakka – ja yhtäkaikki: pää kuin Parker-Bowlesilla! Järkyttävä pehko. Tässä kosteassa ilmanalassa luonnonkiharat heräävät. Niin kuin en muutenkin erottuisi täällä mustien, pienien, sirojen kiinalaisten keskellä. Yläpuolella itse asiassa. Ja sitten kun saattaisin jäädäkin hetkeksi vaille huomiota, ison kokonitakia, niin sitten tyttäreni kerää – nuorten miesten – avoimen tuijotuksen. Eikä hän tee sitä todellakaan kokonsa takia, vaan erilaisuutensa.

Iltasella käytiin etsimässä Saarelle rantasandaaleja, löydettiin, heti kun myyjäpoika oli löytänyt varaston. Tai tarkemmin ottaen varastosta, mutta kun tšekäläisten englannin kieli on aikas onnetonta. Pay there right. Maksakaa tuonne oikealle, mutta kun se äännetään kiinan aksentilla siitä tulee maksakaa kevyesti – niinpä ensin hieman mietin.

Kävimme sitten vielä helmitavaratalossa: aitoja, feikkejä, tukku- ja irtotavaraa, valkoisia, mustia, helmiäisiä, muovisia, kaikenlaisia helmiä ja muita koruja Oulun Stockan kokoinen talo täynnä. Saarelle setti löytyikin. Mutta vaatteita ei löydetty, Saara toivoi kaimaansa shoppailuavuksi ja esivalitsijaksi.

Olimme lopulta kohtuullisen uupuneita, skippasimme illallisen ja ostimme hotelliin vähän suolaista ... Ja pim-pom: oven takana kakun tuoja. Iso kermakakku! No pistettiin kahden hengen pilheet pystyyn, tyär aloitti oman stand-up -shownsa ja minä simahdin jo ennen yhtätoista. Tytär jäi odottamaan mesetysseuraa ja oli viesteilyt puoleen yöhön.

Lentokentälle varhain. Siirtymistä paikasta toiseen, jonottamista, odottamista, lento 1½ tuntia etelään, meren rantaan. Jo lentokentällä hillittömän kuuma. Sitähän me oltiin tultu hakemaan. Aurinkoa ja lämpöä. Kännykkä piippasi aika tiuhaan, ... ;) Ja puoli kolmen aikaan oltiin hotellihuoneessa. En ole koskaan ollut näin hienossa hotellissa. Ja huoneessa hieno trooppisten hedelmien vati ... hotellin respa väki oli lukenut passin päivämäärät tarkasti ... ;)

NYT näkymä ikkunasta on parempi ...

Äkkiä bikinit päälle ja altaalle. Merivesi lämmintä, altaiden vesi melkein liiankin lämmintä. Noh, uhrauduimme... Täällä on valtavan hotellin mittasuhteet huomioiden vähän väkeä. Venäläisiä (en ole enää ainoa ISO nainen lähiseudulla) ja hongkongilaisia ja (varakkaita) kiinalaisia. Kahlasin meressä, ”uusi meri” on turkoosinen. Saaren eteläreunaa kiertää valkoinen hiekka...

.ize -kalaravintola on hotellikompleksin keskellä: sinne juhlapäivälliselle. Ei tarvinnut itse laittaa, mutta kyllä perhettä ja ystäviä – pakomatkasta huolimatta – oli ikävä. Kovin erilainen kekkeri kuin pehtoorilla viime vuonna Toscanassa... Mutta eipä meillä Saarankaan kanssa ollut vaikea juhlistaa päivää. Ja ruoka: kuvasta näkyy, mitä söin!

Parasta lobsteria ikinä! Eihän todellakaan enää puhuta edullisesta eineestä, mutta olihan hieno illallinen. Turhankin nopeaa ohi. Kaskaat laulavat täälläkin, kuu on ”selällään”, meillä viikko tällä paratiisisaarella edessä, toivottavasti paistaa...

Reissun ”suorittaminen” on nyt ohi. Olen jouten loppuviikon, yritän ainakin. Aamu-uinnille ... ja sitten ...

lauantai, toukokuu 10, 2008

Subtrooppinen sää ja kasvillisuus

Yöllä joku soitti huoneemme ovikelloa, monesti. Venäläiset metelöivät tullessaan baarista, ja meillä oli kuumaa (NYT vasta osaan säätää ilmastointilaitetta), joten pätkittäiseksi meni nukkuminen. Aamuyöstä satoikin kovasti, mutta kahdeksan jälkeen kun kävelin merenrannassa oli jo melkein aurinkoista. Altaalle uimaan, ja sitten aamiainen. Taas räpsähti vettä, mutta kun esikoinen heräsi kymmenen jälkeen oli hyvä lähteä altaalle. Välillä paistoi, välillä oli pilvessä, kunnon 15 minuutin sadekuurokin pidettiin aurinkovarjon alla... mutta koko ajan lämmintä 30 ja risat. Siitä huolimatta Santrikka jaksoi lukea pääsykokeisiin, minä käveleskelin kauniilla allasalueella ja Etelä-Kiinan meren (mitenhän se kirjoitetaan oikein?) rannalla ja otin kymmeniä kuvia.

Kiinnostus nurmikoihin ja niiden hoitoon on tähän aikaan vuodesta minussa sisäänrakennettuna: nyt kun pehtoori on näistä huolehtimassa ilman kokenutta kärräysapua kuvasin malliksi tämän subtrooppisen alueen puutarhaa... Onhan kyllä kaunista. Ja mangoldit tuoksuivat aamu-uinnilla huumaavasti...

Allasbaarissa nautittiin lounaaksi salaattia ja hedelmiä, palvelu on täällä ollut joka paikassa (paitsi eilen lentokoneessa) ja varsinkin tässä hotellissa todella ystävällistä. Kerrosvalvoja käy pari kertaa päivässä kysymässä että onhan tarpeeksi siistiä ja onhan kaikkea mitä tarvitaan. Ja palatessa huoneeseen oli taas odottamassa matkanjärjestäjän lahja, Aurinkomatkat toivotti hyvää juhaviikkoa ja Great Wall Cabernet Sauvignon (vuosikertaa 1999!) oli "olohuoneemme" pöydällä... BO:n kanssa onkin ko. viini testattu Tajien MBA-matkan tuliaisina, eikö vain? Ja eikös kiinalaiset viinit pärjänneet arvostelussamme monille kreikkalaisille...

Päivälliselle lähtöä odotellessa, Saaran vuorostaan mentyä uintilenkille, värkkäilin kuvasivun muutamista tämän päivän otoksista.... Tänään ensimmäinen tosi rauhallinen päivä, saapa nähdä mitä illasta tulee, sillä esikoinen on uhannut viedä minut diskoilemaan tänään... Miten sitä tällä iällä enää jaksaa...?

klo 12:24

sunnuntai, toukokuu 11, 2008

Sunnuntain lokoisaa oloa

Eihän me mihinkään diskoon jaksettu – kumpikaan! – eilen lähteä. Kierreltiin katselemassa hotelliamme, lueskeltiin lomakirjaa Lobby-hallissa, sinniteltiin melkein puoli kahdeksaan ja sitten illalliselle. Kiinalaista, -yllättävää, eikö? Tilattiin scampeja, kanaa, munakoisoa, herkkusieniä kaikkia niitä astialliset ja mi fai (= riisiä). Hetken nautiskeltuamme, tarjoilija: Do you wanna have a pork? - miten niin tarvittaisiin haarukka? Kiinassa ollaan ja tikuilla syödään, eikö?

Täällä ruoka on hyvää, ja täällä Etelä-Kiinassa on – tietysti – kantonilainen keittiö vallalla. Monista Kiinan eri alueiden keittiöstä juuri tämä kantonilainen on maailmanlaajuisesti tunnetuin. MUTTA: kantonilaisessa keittiössä ei oikeasti käytetä glutamaattia niin kuin ainakin Oulun kiinalaisissa järkiään käytetään. Glutamaatti antaa ruoalle aromia, - jollei sitä siinä muutoin ole. Täällä on makua ilman lisättyä glutamaattiakin. Minä innostuin ja tilasin jälkkäriäkin – kun perheen jälkiruokavastaavat P & T ovat poissa on jonkun yritettävä pitää yllä jälkkärinsyöntiä. Ja kyllä kannatti: mangomousse kookosliemen kanssa oli oikein hyvää, sitä oli sopivasti eikä se ollut liian makeaa. Hainanin saari on ainoa alue Kiinassa joka tuottaa kookosta ja se kyllä näkyy ruokalistassa ja karkkihyllyssä. Ei haittaa minua, pidän kovasti kookoksesta.

Viiniä täällä ei juuri harrasteta – paitsi turistik. Mikä sitten näkyy mm. ravintoloissa tavassa jolla tarjoilijat avaavat viinipullon. VIELÄ en ole kertaakaan (niistä kahdesta kerrasta kun viiniä on tilattua) sanonut, että annappa kun minä! Onhan sen verran tuskaista vääntämistä.

Soiteltiin sitten kotiin ja nukahdettiin suunnilleen välittömästi kun huoneeseen päästiin, herätäksemme kello seitsemän! Joku mies soittaa kahdesti – puhelimella! Minä osasin kirota unissani englanniksi. Ei huonosti, vai?

Tänään sain Saarankin aamiaisseuraksi. Pilvisessä aamussa mietittiin päivän ohjelmaa: kun ei kerran paista lähdetään tutustumaan saaren eteläosan ”pikkukaupunkiin”. Sanyassa on ”vain” 450 000 asukasta. Siis sinne taksilla vai bussilla? Törsätään ja mennään taksilla. Noin 30 km ja puolisen tuntia suuntaansa teki 60 yuania eli noin kuusi euroa. Melkein kolme tuntia saatiin kulumaan: kameran linsin suoja ja aurinkorasvaa apteekista (kokemus sinänsä!!) ... Katujen ylittäminen oli riskaabelia: ei mitään liikennesääntöjä ja tööttääminen melkoista. Takaisin hotellille vastenmielisen näköisen taksarin kyydillä. Ei, ei pelottanut, mutta oikeasti ... Olis edes pessyt hampaat... Huh!

Hotellissa vähän miettimistä: mitä nyt! Ei paista eikä jaksaisi lukeakaan. Siis uimaan! Ei altaalle vaan mereen! Etelä-Kiinan meressä on ainakin täällä valkoinen hiekkapohja ja suht suolaista vettä. Aikamme siellä tolskatuamme altaaseen uintilenkille.

Illan ohjelmaksi kävely läheiseen (3,5 km) ostariin. yllättävänkin hieno. Äitienpäivällallinen Zen Chinese Cuisine -ravintolassa. Mereneläviä (abalon) ja sellaisia nuudeleita etten ole koskaan nähnyt. Paikalliset metelöivät (vaikka oli valkoisten pöytäliinojen paikka), polttivat tupakka kesken aterian, joivat jopa viiniä, eivätkä tuijottaneet vaikka söimme puikoilla!

klo 17:07

maanantai, toukokuu 12, 2008

Aamiaista aasialaisittain ja ..

On maanantaiaamu, kahdeksan paikallista aikaa. Hiltonin parvekkeella läppäri sylissä istuskelen. Meren kohinaa, palmujen kahistessa tuulessa ja uima-altaiden purojen kohinan yli alkaa yhtäkkiä kuulua ruohonleikkurin ääni. Yhtäkkiä tosi hyvä olo, kun mennään täältä kotiin, edessä ei ole pimeä, työteliäs talvi vaan kesä ja uusi nurmi meilläkin. Kasvimaata ja kesäkukkia pääsen laittamaan jo ensi viikolla, ... Mullan tuoksu ... Mutta nautinpa nyt ensin tästä.

Kohta lähdemme aamiaiselle, joka tässä hotellissa on valtava maailman eri kolkkien aamiaiskulttuurien sekoitus. On paahtoleipää ja marmeladia, mikä ei koske meitä, on japanilaisten misokeittoa lisukkeineen, joka ei sekään ole meidän juttu, amerikkalaisille pancakes and walnut syrop, on englantilaisten minulle käsittämätön papu-pekoni-paistettu muna -aamiainen, sitten on erikseen pöytä jossa on baakkelsia: munkkeja, kakkua, muffinseja, pullaa, piirakkaa, leivoksia, bageleita, keksejä, ja Tomppa huom: suklaacroissantteja. Ja tietysti jäätelöä kastikkeineen. Sitten monenlaisia dim sumeja, paikallisia pieniä nyyttejä (joita on kuulemma olemassa tuhansia erilaisia versioita) joista pidän kovasti. Vähän raviolin näköisiä ja makuisia. Tosin perjantain juhlaillallisella ne olivat gourmet versiona: pieni nyytti (ihan kuin Roope Ankan rahasäkit, jotka oli täytetty mädillä ja ruohosipulilla ja jollain tahnalla. Aamiaisella on myös kevätkääryleitä, joka aamu eri täytteellä. Kevätkääryleitä ja paistettuja nuudeleita aamiaiseksi! - en olisi ennen tätä reissua uskonut, että ne maistuvat, mutta kyllä vain maistuvat. Ja hedelmiä. Täällä on trooppisia hedelmiä, joita en ole koskaan nähnyt. Mm. mangostani oli semmoinen etten ole ihana varma söinkö sen ”oikein” (siis hedelmän sisältä sellaisen hieman epämääräisen litkun,) mutta testattu on. Jollei aamiaisbuffesta löydy mieluista einettä, jos vaikka jollekin iskisi puuron tarve tai amerikkalaisten vohveleiden sijasta haluaisikin belgialaisia niin tilaamalla sitten saa niitäkin. Ja aamiaisravintolassa on – tietty – munakkaan ja lettujenpaistajat koko ajan paikalla. Yritän pistää kuvasivua huomenissa....

Siis aamiaisen jälkeen emme juuri muuta ruokaa tarvi. Hedelmiä tai pinacolada ja niillä kyllä iltaruokaan asti pärjätään huippuaamiaisen jälkeen.

Tänään allaspäivä, pilvistä, tuulista mutta + 30 C. Uintia, lukemista, tuhannen rentoutumista. Välillä kävin hotellin Spassa hieronnassa. Reissua edeltävä rupeama oli niin hektinen että minulle välttämätön hieronta jäi parilta kuukaudelta väliin ja nyt kun siihen oli täällä mahdollisuus, menin. Sitä tyyneyttä, rentoutta, feng suita, solisevia puroja, hyviä tuoksujä, ylellistä oloa! Eikä mikään sivelyhieronta vaan oikeasti lihakset on nyt pehmitetty. Ah, onnea!

Nyt lähdemme Sanyan kaupunkiin, sen lomakeskusosaan. Katsastelemaan paikkoja ja syömään, ja sitten minun on lunastettava lupaukseni lähteä tyttäreni kanssa baariin, eli se on diskoilta!

PS. täällä ei ole maanjäristyksestä tietoaakaan, joten olkaa huolehti.

klo 11:53

Baarikierros ja retkipäivä

Maanantai-illan ohjelmassa oli tutustuminen Dadong Hain alueeseen. Ja baarikadun löytäminen sieltä. Dadong Hai on tästä meidän Yalong Bayn lomakeskusalueesta noin 20 km kohti Sanyaa, eli saaren eteläosan pääkaupunkia ja Dadong Haissa on myös hotelleja (mm. Aurinkomatkojen toinen tämän kohteen hotelli). Taksikyty oli pelottava, huh! monta läheltä piti tilannetta, mutta Dadong Haihin päästiin. Pankkiautomaatille (toivat Visa-kortilla ihan ok) ja sitten käveltiin paikallisen ison ja komean ostoskeskuksen läpi. Eipä mitään tarvittu.

Dadong Hai ei ollut oikein meidän mieleemme (miksi siitä tuli mieleen Kemi?) Etsittiin ruokapaikkaa ja päädyttiin lopulta paikkaan nimeltä Blue Lagoon! Se ei hevin unohdu! Elävää musiikkia esitti intialainen duo, jonka ohjelmisto muistutti erehdyttävästi Souvareita. Viinilistaa ei ollut ja kun meillä oli baari-ilta tulossa otimme Jin and Tonikit (paikallinen kirjoitustapa). Ruokalistalla oli kilpikonaa, mikä melkein sai meidät lähtemään moisesta paikasta, mutta urhoollisesti jatkoimme. Söimme kanaa ja nuudeleita, kasvislisäke oli myös kelvollista. Ruoka ei maksanut kuin muutaman sata yuania. Sitten etsimään baarikatua. Ei löydetty, mutta päivän kävelykiintiö (8 km on ollut minimi) tuli täyteen.

No mentiin sitten matkanjärjestäjän oppaassaan suosittelemaan Roma-ravintolaan! Saara oli luvannut tarjota minulle ”teksun” ja näyttää miten se oikeaoppisesti nautitaan. Jos minäkään en hevin unohda että olimme Etelä-Kiinassa Roma-nimisessä antiikin muovipatsain koristellussa baarissa, jossa ei ollut meidän lisäksemme ketään muita, ei sitä unohda paikallinen henkilökuntakaan. Siis Saara tilasi tequilat. Suolaa ja sitruunaa ei tullut. Suolan löysimme maustetelineestä ja keittiöstä kävimme pyytämässä lemonia, saimme limeä, istuimme pöytään takaisin. Suolat kämmenselälle, siitä suuhun, sitten teksu, lime ja Saara pyysi laskun. Tarjoilija seurasi seremoniaamme herkeämättä. Saara maksoi ja poistuimme. Meistä puhutaan siellä vielä kauan!

Baarikierros ja diskon etsintä jatkui. Naapuribaari oli jo parempi. Ihanaa Avril Lavignyn musiikkia, mutta ei juuri muita meidän lisäksemme. Annoimme aika äkkiä periksi, ja taksilla Hiltoniin. Siellä vielä biljardi-ottelu jonka hävisin törkeästi. Baarimikko ehti jo Saaraa jututtaa, mutta methän lähimmä nukkumaan.

keskiviikko, toukokuu 13, 2008

Tiistaina eli eilen oli retkipäivä

Santrikka jäi nukkumaan ja altaille ruskettumaan, minä kävin aamulenkillä ja nousin puoli yhdeksältä rekibussiin, jossa Mirva-oppaan johdolla lähdimme kohti paratiisisaari Boundary ja kohti kuumien lähteiden keskustaa. Paluu oli vasta seitsemän kieppeissä illalla. Boundary Island ei oikein minua sykähdyttänyt. Näköalat olivat komeat. Kiipesin pikkuruisen saaren (1000 x 200 m) huipulle ja matkalla sinne näin niin paljon perhosia etten eläissäni. No sitten rannalla. Ja katselin kun isoissa sukelluskeskuksessa opetettiin sukelluksen alkeita. Tiedoksi vaan sukellusharrastajaystäville, että täällä on ehkä Kellon hiekkamonttua paremmat mahikset ja näköalat..? Ja golfareille tiedoksi, että tällä Hainanin saarella on 15 kenttää.

Moottoriveneellä takaisin mantereelle, bussimatka kuumien altaiden äärelle. Maitokylpy, teekylpy, kahvi-, kookos- ruusuvesi- ja ties mitä altaita nelisenkymmentä. Hieno hoidettu alue, jossa myös vesipuisto ja kauniita istutuksia ja ankkalampia. Vessat ja pukutilatkin ihan siistit toisin kuin Boundaryllä jonka suihkussa tuli mieleen elokuvien naisvankilat. Ja sitä urean tuoksua! Ymph!

Kuumavesialtailla oli myös allas, jossa pääsi kylpemään pikkukalojen kanssa. Vähän aikaa kun olit vedessä ne tulivat näykkimään ihoa, kuollut solukko pääsi parempiin suihin. Kummallinen kokemus sekin. Pistän sitten joskus matkasivulle kuvia.

Kuvista puheenollen. Nyt on Kiina-sivullani se ruokakulttuurisivu valmiina.

<http://www.satokangas.fi/Matka/Kiina/Kiina.htm>

Tai no niin valmiina kuin täällä tulee värkätyksi. Läppärissäni on surkeahko kuvankäsittelyohjelma enkä edes viitsisi täällä kovasti kuvia työstääkään. Nytkin (ke klo 9.30) lähden altaalle, jonne aurinko paistaa siniseltä taivaalta. Onneksi tuulee, ettei jo nyt + 29 C:een kohonnut lämpö ahista. Ja eihän se minua yleensäkään ahista. Kaksi päivää täällä ja sitten palaamme Kantoniin ja lauantaina kotiin.

klo 4:43

torstai, toukokuu 15, 2008

Uintia ja yöelämää

Eilinen keskiviikko kuumin päivä täällä, about + 34 C. Poltin polveni, mutta muutoin matkaseurani haukkuu nekuksi. Saara on rasvannut itseään tunnein välein kertoimilla 10 ja 30 mutta silti on pieniä palovammoja. Aurinko on kuuma ja ihana merituuli vilvoittaa niin ettei millään tahdo uskoa palavansa. Altaassa tulee uittua paljonkin mutta kyllähän se vedessäkin pigmentti tummuu...

Suihkuttelujen jälkeen parempaa päälle – ollaan täällä ylipukeutuneita melkein koko ajan, vaikkei mitään ihmeellistä ole päällemme laitettu. Kiinalaiset käyvät ravintoloissa melkein rantakampeissa, japanilaisilla on sentään vähän tälläytymistä, venäläisillä ei. Hotellin respassa käydään käännättämässä ja kirjoituttamassa kiinaksi paperille se paikka, mihin Sanyan kaupungissa halutaan mennä, hotellin ovipojat tilaavat taksin ja sopivat hinnasta taksikuskin kanssa ja me istumme kyytiin. Naiskuski. Ja kyyti sen mukaista: rauhallista ja turvallista, eivätkä kuljettajan kynnet vie meidän huomiotamme puolta kyydissä oloajasta. Miestaksareilla on täällä järjestään tavattoman pitkät, hoidetut kynnet. Inhottavat meistä. Vastenmieliset. Jostain kansakoulun lukukirjasta muistan hämärästi lukeneeni että kiinassa ”pitkäkyntisyys” on tavoiteltavaa, jotenkin hienoa, mutta eihän länsimäisen ajatuksiin semmoinen sovi.

Päästään siis Sanyaan. Rantakadulle jossa ei olla aiemmin käyty. Siellä musiikki soi kovalla, paikalliset ovat jumppatansseissa. Keski-ikäisiä ja vanhoja ihmiset tanssii ryhmässä ... Melkein voimistelua. Hassun näköistä.

Kalaravintolat ovat niin sotkuisen näköisiä ettei rohjeta niihin mennä, kierretään saaren toiselle puolelle (Sanya muodostuu monesta kymmenestä pienestä saaresta) ja koko päivän pidätelty nälkä pakottaa yhteen ”kansanpaikkaan” sisälle. Ja meitäkö muka katsottiin! Viisi tarjoilijaa hyörii ympärillä, minulla ensimmäisenä mielessä että tarvin käsidesiä (desinfiointi tuntuu tarpeelliselta ennen kuin millekään aletaan). Onko ruokalistaa? On toki. Kiinaksi. Paksu kirja komeine kuvineen annoksista. Mistä me tiedämme ettei jossain annoksessa ole kissaa tai käärmettä? Kilpikonnista puhumattakaan! Aurinkomatkojen oppaan suomi-englanti-kiina – lappunen auttaa. Tilaamme ruoan (grillattuja rapuja tikun nokassa, munakoisoa ja riisiä, talo tarjosi automaattisesti lautasellisen kirsikkatomaatteja ja lisäksi otimme Tsingtao-pullollisen puoliksi (675 ml paikallista keskiolutta). Söimme, tulimme kylläisiksi, keräsimme katseita ja maksoimme huikeat 75 yuania koko satsista. Linnanmaalla ei opiskelijahintaankaan kaksi ihmistä syö noin halvalla.

Sitten etsimään baaria/diskoa. Diskokatu löytyi. Ensin merenlahden baariin, jossa istuskelimme tunteroisena odotellen iltapaikkojen avautumista ja ihailen iltavalaistua Sanyaan. Osaavat satsata valoihin. Ja eiku kymmeneltä kohti paikallista yöelämää. Hieman arvelutti kun ei oikein tietty mitä ovien takana olisi, mutta käveltiin yhteen monista rohkeasti sisään. Savuinen, paikallisen nuorison täyttämä baari otti meidät oudotkin sisäänsä. Baaritiskille ja elekielellä saatiin drinksut tilattua. Baarimikko aloitti ihan oman shownsa, me ihmettelimme kiinalaisten nuorten illanviettoa: musiikki länsimaista ja kovaa. Tiskijukka ja ”esitanssijat” pitivät omaa showtaan, pieniin ryhmiin kokoontuneet nuoret tilasivat 3, 6 tai 9 olutta. Saivat nopat ja shottilasit samalla kertaa. Aloittivat Yatsin, pokerin nopilla tms pelaamisen ja voittaja sai aina kumota pikkulasillisen olutta. Kukaan ei oikeastaan tanssinut, eikä mekään sitten päästy. Baaritiskin takana oli monta telkkaria joista tuli yhtä aikaa urheilua (lätkämatsia vain hetki, Kimi vilahdi ja sitten jotain hevospooloa) ja uutisia maanjäristysalueelta. pahannäköistä oli. Sitten taas jotain amerikkalaista sarjaa, joita ei onneksi ole dubattu kiinaksi, vaan tekstitetty.

Baarissa olin ainoa blondi, vanha, rillipäinen, tyttärensä kanssa oleva äiti mutta meillähän oli kuitenkin ihan mukavaa. Pari tuntia katseltiin ja puolelta öin etsittiin taksi, jossa oli pieni mukavan näköinen poika kuskina ja hotellille. Santrikka mesetti vielä pari tuntia mutta minä nukahdin pian.

Tänään torstaina on viimeinen kokonainen päivä täällä Aasian Hawaiiilla. Paistaa hienosti. Tuulee myös. Rusketuksen syvennys ja meressä uinti ja rannalla kävely (aion käydä rannalla liikkuvilta helmikauppailta ostamassa parit helmet, ovat kuulemma kovin edullisia jos osaa tingata, täytyy yrittää). Illaksi La Floret -ostariin syömään ja huomenna aamulla varhain lähdemme Kantoniin.

Bloggailen ehkä vielä, ehkä en. Ei siis tarvi olla huolissaan jollei mitään tekstiä huomenna tule. Olemme jo matkalla kohti kotia. Eipä ole pehtoorista tullut sitten armeija-ajan oltua näin kauaa erossa, eikä Tomaskista koskaan, joten joutaahan täältä. Ja tuntuuhan tuo matkaseuranikin kaipaavan jo ikäistään seuraa :) ...

klo 7:18

lauantai, toukokuu 17, 2008

Palattu pohjoiseen: pakomatkan päätös

Helsinki-Vantaan lentokenttä. 10 ½ tunnin lento takana, kolme tuntia odotusta, sitten Oulun koneeseen ja kotiin. Matka onnellisesti jo ohi. Meillä oli hyvä reissu. Kiinaan voisi lähteä uudestaan. Eikä meillä tälläkään kertaa ollut vaikeuksia äiti-tytär -leireilyssä.

Eilinen aamupäivä meni matkustukseen sekini: Yalong Bayn hotellialueelta Sanyan lentokentälle, lento Guangzhoun eli Kantoniin ja siellä bussimatka lentokentältä taas hotelli Holiday Innin. Tällä bussikuskilla - kuten niin monilla taksareillakin - oli kontaktoitu Maon kuva roikkumassa peruutuspeilissä. Siinä missä kreikkalaisilla autoilijoilla on rukoushelmet ja roomalaisilla Jeesus, Neitsyt Maria tai risti. Jotenkin tuo roomalaisten "amuletti" on minusta turvallisempi kuin Mao, mutta tässähän on taas näitä kulttuurien kohtaamisen eroja. Länsimainen ajattelu kun tunkee päälle.

Hotellissa yritin avata nettiyhteyttä, mutta tällä kertaa ei toiminut. Muuten yhteydet sieltä toimivat aikas hyvin. Kännykät ja puhelimet olivat osassa Kiinaa loppuviikosta vähän jumissa, osasyynä kuulemma maanjäristys. Nokia oli yleensä hyvin näkyvästi esillä, ja se mitä onnistuttiin kuikkimaan kiinalaisten tekstailusta niin meidän merkeillä - ei kiinalaisilla - puhelimet siellä toimivat, samoin tietokoneissa oli tavalliset näppikset. Olishan se parintuhannen yleisimmän kirjainmerkin laittaminen ehkä vähän monimutkaista.

Jos Kiinassa aikoo hankkia sim-kortin on hoksattava, että numerot ovat erihintaisia. Jos kännynumerossa on paljon kaseja ja ysejä maksaa se enemmän kuin sellainen, jossa on paljon nelosia. Kahdeksan on Kiinassa onnen, vaurauden ja hyvän tulevaisuuden numero. Nelonen on kuoleman ja epäonnen numero ja niin edelleen. Nyt tämä numero kasin onnennumeromaine on saanut kolauksen: maanjäristys oli 12.5. (=1+2+5=8) ja helmikuussa ollut suuri junaonnettomuus oli 15.2. (=1+5+2=8) ja viime talvena paha lumimyrsky Kantonissa oli myös jonakin sellaisena päivänä että yhteenlaskettu luki oli kahdeksan... Nyt kuulemma pelätään, mitä tapahtuu olympiavuonna 08 ...

Paikallisopas Nancy kertoi myös yhden lapsen politiikasta: "sakko" toisesta lapsesta on 12 000 yuania (keskiansio kuukaudessa on 300 yuania), jos teet vaarallista työtä esimerkiksi kaivoksessa saat tehdä sakoitta kaksi lasta, tai jos kaksi tohtoria aikoo perheellistyä, he saavat tehdä sen ilman toisen lapsen "lisämaksua".

Eilen siis hotelliin majoittumisen jälkeen otimme taas kerran taksin ja ajoimme tällä kertaa Greatview Teemaliin eli ostoskeskukseen. Se on Kantonin suurin. Siellä oli satoja liikkeitä, luistinrata, huvipuisto, ravintoloita ... Katsellessamme luistinradalla hokkaroivia kiinalaisia nuoria miehiä ja ihmetellessämme heidän vaaleanpunaisia luistimiaan, saimme itse olla pällistelyn kohteina. Kaksi nuorta miestä eivät varmasti olleet ennen nähneet pohjoismaalaisia naisia. Oli se sen verran avointa se tuijotus.

Puikot ja olympiapaitoja osteltiin, Saara löysi kavereille tuliaisia. Ostohysteriaan olisi ollut oivat mahdollisuudet, mutta simahdimme taas kesken kaiken ja menimme syömään. Hieno ravintola, jossa a la carte -listan sapuskoihin kuului valtaisa buffet: nyt sitä käärmettä olisi sitten voinut testata. Marinoituna sitä oli merenelävien ja muiden herkkujen vieressä. Niiiii ennakoluuloton minäkään en ole, että olisin rohjennut maistaa.

Hotellille ajoissa. Aamulla olisi varhainen herätys.

Tänään kello soi 4.40. Kone Kantonista lähti ajallaan kymmeneltä. Meillä oli vakaa aie lukea koko päivä: Saara pääsykokeisiin (mitä on tehnyt aika ahkerasti pitkin viikkoa uima-altaalla) ja minä ME:n arvostelussa olevaa väitöskirjaa (jota olen saanut vain toistasataa sivua luettua koko lomalla), mutta kun Finnairin elokuvaohjelmistossa oli Jack Nicholsonin tähdittämä Bucket list ja toinen kelpo raina, viihdyimme niiden parissa koko iltapäivän. Kone ei ollut kuin puolillaan joten mahduttiin hyvin torkkumaankin. Nyt torkutaan taas ...

klo 16:28
